

**Rasanpassad AvelsStrategi
för
Alpenländische Dachsbracke**

Svenska Schweisshundklubben

INLEDNING

Utdrag ur Svenska Schweisshundklubbens stadgar

Svenska Schweisshundklubben (SvSHK) förverkligar sina syften bl.a. genom att

- Väcka intresse för och främja avel av mentalt och fysiskt sunda, jaktligt och exteriört fullgoda, rasrena hundar
- Bevara och utveckla rasernas specifika egenskaper och verka för utveckling av dressyr och praktiskt bruk av dessa raser
- Informera och sprida kunskap om schweisshundarnas beteende, fostran, utbildning och vård
- Bevaka och arbeta med frågor som har ett allmänt intresse för hundägaren och hund- - ägandet
- Skapa och vidmakthålla goda relationer mellan omvärlden, hundägaren och hundägandet.

Utdrag ur SvSHKs Riktlinjer för avel

SvSHK har dessutom utarbetat riktlinjer som stöd för avelsarbetet, bl.a.

- En bred avelsbas skall eftersträvas vilket leder till större genetisk variation.
- Stor hänsyn skall tas till avelsdjurens hälsa, rastypiska, jaktliga och mentala egenskaper.
- Avelsarbetet skall leda till långsiktigt hållbara rashundar.

Avel och uppfödning skall ske i överensstämmelse med djurskyddslagstiftningen och Svenska Kennelklubbens grundregler och avelspolicy samt rasspecifika hälsoprogram.

Bakgrund till Rasspecifik avelsstrategi (RAS)

Hundar och hundavel är utsatta för granskning från många håll. Europarådet presenterade 1987 en konvention om hållandet av sällskapsdjur och avel av densamma. Här framhölls vikten av en långsiktig sund och genetiskt hållbar avel, som inte leder till defekta och sjuka djur. Från samhällets håll har man även på andra sätt påtalat vikten av en sund avel, t.ex. Djurskyddslagen och Djurskyddsförordningen. På Svenska Kennelklubbens Kennellfullmäktige 2001 fattades det beslut om att för varje hundras ska finnas en s.k. rasspecifik avelsstrategi. Uppdraget att utforma dessa lades på specialklubbarna.

Den enskilda uppfödaren och ägaren till avelshunden är dock alltid ytterst ansvarig för rasens framtid. För att uppfylla SKKs och SvSHKs avelspolicy behöver den enskilda uppfödaren både allmänna kunskaper om avel, men även fakta om avelsdjuren så att den planerade kullen kommer att hamna så nära målen i avelspolicyn som möjligt. RAS är en handlingsplan för aveln inom en specifik ras, SKKs avelspolicy anger målen och strategin beskriver vägen dit.

Framtagande av RAS för Alpenländische Dachsbracke

SvSHKs styrelse utsåg avelsrådet att ta fram ett förslag till RAS för alpenländische dachsbracke och som sedan presenterades för styrelsen i december 2006. Utskick av förslaget skedde till medlemmar av rasen och lades samtidigt ut på klubbens hemsida i april 2007. I samband med årsmötet den 21 april presenterades och diskuterades förslaget bland medlemmarna. Vid styrelsemöte den 22 september presenterades det färdiga förslaget varvid avelsstrategin godkändes.

Faktauppgifter till RAS för Alpenländische dachsbracke har hämtats från SKKs Rasdata och Avelsdata, DogWeb NKK, Hundeweb DKK, dataprogrammet LatHunden, FCIs rasstandard, Agrias försäkringsstatistik, årsböcker från Klub Dachsbracke och Verein Dachsbracke, medlemsenkät 2003, utställningskritiker åren 2000 – 2007 och formbewertung Sverige/Norge.

Observera, att skall man utgå från enkätundersökningen och Agrias statistik så baseras resultaten på ett fåtal individer varför slumpfaktorn får ett alltför stort spelrum för att några slutsatser kan dras.

HISTORIK

Alpenländische dachsbracke kan beskrivas som en av de äldsta jakthundraserna. Dess ursprung låg i Mellaneuropas bergstrakter, i synnerhet i Alpområdet och Erzgebirgen. Dachsbracke är å ena sidan en övergångsform mellan dagens schweißhundar och de högbenta stövarna (bracken) och å andra sidan taxarna. Alpenländische dachsbracke har tillkommit genom selektion ur "Segurischen Bracken" – inte genom inkorsning av andra hundraser. 1932 erkändes dachsbracke som den tredje Schweißhundrasen.

Aveln av dessa jakthundar låg i händerna på yrkes- och bergsjägarna, vilka, utan att ta särskild hänsyn till utseendet, endast avlade efter prestation. De dominerande områdena för aveln bildade nu den Internationella Dachsbrackeklubben år 1896, huvudsakligen i bergstrakten Erzgebirge (Sachsen, Buchholz-Annaberg och i Mauersberg) och i de österrikiska alptrakterna. Men den breddade även ut sig över Sudeten, Karpaterna, Bayer- och Böhmerwald, de tyska alperna ända in i Schweiz, ja till och med till Polen, Skandinavien och Ryssland.

Namnet fick denna hundras först 1886 med anledning av en hundutställning i München. Ända fram tills år 1976 lydde rasbeteckningen "Alpenländisch-Erzgebirgler Dachsbracke" och uttryckte därmed också området aveln härstammade från.

Ur den Internationella dachsbrackeklubben av 1896 bildades den nuvarande KLUB DACHSBRACKE 1910 med säte i Kärnten. Deras medlemmar, huvudsakligen yrkesjägare, var fördelade på olika länder i mellaneuropa. Efter andra världskriget upplöstes (frigjorde sig) de tjeckiska och bayerska regionerna. Därmed gick värdefulla avelshundar förlorade. Klubben återuppbyggdes genom passionerade jägare och hundförare, framförallt under Klubobermann Max Zernatto († 1976), och medförde en ny höjdpunkt i Österrike. Österrike är rasens hemland.

Dagens Verein Dachsbracke e.V. i Tyskland grundades 1961 och är indelat i regioner som bl.a. genomför anlags- och bruksprov såväl som Formbewertungen. Verein Dachsbracke är medlem i Jagdgebrauchshundeverbandes och har ett nära samarbete med Klub Dachsbracke i Österrike.

Rasen i Sverige

Efter förfrågan från SKK ang specialklubbstillhörighet för alpenländische dachsbracke behandlades frågan i styrelsen varvid beslut fattades 1998-09-13 (§11) att rasen skall tillhöra Svenska Schweisshundklubben. Rasens första representanter var importörer från Österrike, tiken Nina vom Bergkogel år 1998 och hanhunden Henry vom Saitenwald år 1999. Resultatet blev två kullar med 17 valpar men inga avkommor har gått till avel. Sedan har ytterligare åtta importörer gjorts och då från Norge, Tyskland och Tjeckien (se avsnitt population). Vid tre parningstillfällen har tyska, obesläktade täckhundar använts.

För rasens fortlevnad är vi beroende av importörer och täckhundar från utlandet som säkerställer genetisk variation och jaktliga egenskaper. Man har krav på avelsdjuren i form av godkända arbetsprover på drev och spår, en exteriörbeskrivning (formbewertung) samt HD-status. Samarbetet sker huvudsakligen med Verein Dachsbracke i Tyskland och Klub Dachsbracke i Österrike samt med den nybildade Norsk Alpinsk Dachsbrackeklubb. Även Norge har ett flitigt samarbete med Österrike och Tyskland. Flera europeiska länder är representerade i Internationaler Leistungsvergleich (ILV) och däribland även Sverige.

De krav vi har på avelsdjuren i Sverige är f.n. huvudsakligen lägst viltspårchampionat (3x1 pris öppen klass), lägst 2:a pris på utställning efter 24 månaders ålder samt HD-fria (grad A eller B) och i övrigt friska och sunda utan kända ärftliga defekter. Ett förslag till drevprov finns utarbetat och kommer framlades att ingå som merit för avelsdjur för att även säkerställa rasen som en duglig kortdrivande hund.

POPULATION

I klubbens riktlinjer för avel gäller att "inavelsgraden för avelsdjuren beräknas på fem generationer och bör ej överstiga 2,5%" samt att "inavelsökningen ej bör överstiga 0,5% per generation". En hög inavelsgrad innebär ökad homozygoti (dubbling av gener), vilket medför att gener förloras samt att man kan få en rad andra negativa effekter.

Genetiker förespråkar att i små populationer skall ett enskilt djur under sin livstid inte bidra med fler avkommor än max 25% av ett normalårs registreringar. Den ekvationen är dock ohållbar för denna numerärt lilla ras, men en rimlig begränsning är max **två** normalkullar (ca 10-12 valpar) för både hanhund och tik.

En hållbar avel förutsätter fler obesläktade importörer och ett fortsatt samarbete med de utländska organisationerna för tillgång till varierande täckhundsmaterial samt importörer. För att ytterligare öka bredden bör avel ske även på andra tiklinjer än de som f.n. finns.

Det är ännu för tidigt att säga något om rasens reproduktionsförmåga men till dags dato har inga tikar gått tomma, utförda parningar har alltså resulterat i valpar. I Tyskland och Österrike förekommer dock problem varje år med att flera tikar går tomma.

Under åren 1999-2007 har i Sverige registrerats 7 kullar med 47 valpar, 21 H + 26 T, vilket i genomsnitt gör 6,7 valpar per kull (som lägst 3 och som högst 9). Genomsnittlig inavelsgrad blir 0,8% beräknat på sju kullar.

Född år	1999	2000	2005		2006	2007	
Antal reg. kullar	8	9	7	9	3	6	5
Inavelsgrad %	0	0	0	0,5	2,0	0,9	2,1

Import/Export

Åtta hundar (2 H + 6 T) är exporterade till Norge. Följande importörer har gjorts:

1998: Nina vom Bergkogel, Österrike

1999: Henry vom Saitenwald, Österrike

2002: Höylia´s Atilda, Norge

2003: Emma vom Eiskellerberg, Tyskland

2004: Föhre vom Eiskellerberg, Tyskland

Aron och Putz (kullsyskon), Norge

2006: Bety och Bona Od Cerveného Kopce (kullsyskon), Tjeckien

2007: Höylia´s Dacke, Norge

Population övriga Norden

Norge: Under åren 1999-2007 har fötts 11 kullar med 59 valpar (33 H + 26 T), i genomsnitt 5,4 valpar/kull (lägst 2 och högst 8). 15 importörer har gjorts från: Österrike 3 tikar, Tyskland 3 tikar och 1 hanhund samt från Sverige 6 tikar och 2 hanhundar.

(DogWeb)

Finland: Inga registreringar har skett under åren 2001-2007. (Koiranet)

Danmark: 7 kullar har registrerats med 24 valpar (9 H + 15 T) under åren 1998-2006, i genomsnitt 3,4 valpar per kull (lägst 1 och högst 6). Två tikar är importerade från Tyskland och Tjeckien. De senaste årens födda valpar är hårt inavlade. (Hundeweb)

Population i Tyskland och Österrike

Förutom import/export dessa två länder emellan sker importörer främst från Tjeckien men även från Schweiz, Ungern, Slovenien, Polen m.fl.

Tyskland: Enligt VDHS valpstatistik har 772 hundar registrerats under åren 1997-2006, som mest 100 och som lägst 49 hundar per år. Tillgången på avelsgodkända hanhundar i Verein Dachsbracke har varierat mellan 15-23 de senaste åren (2006: 23 st).

Österrike: Under åren 1990-2005 har 1.186 valpar registrerats vilket i genomsnitt gör ca 79 valpar/år. År 2005 föddes 74 valpar i 13 kullar och f.n. är 35 hanhundar och tikar godkända för avel.

Mål

- ◆ På lång sikt bredda avelsbasen och öka den effektiva populationen.
- ◆ Bibehålla en låg genomsnittlig inavelsgrad.

Strategi

- ◆ Fortsatt samarbete med de utländska organisationerna för import och tillgång till täckhundar ur fler obesläktade linjer.
- ◆ Begränsa antalet kullar till högst två efter både hanhund och tik och ej upprepa samma kombination eller använda samma hanhund till tikar som är kullsyskon.
- ◆ Om möjligt begränsa inavelsgraden till högst 2,5% i varje enskild parning.

HÄLSA

HÖFTLEDSDYSPLASI (HD)

Höftledsdysplasi är en felaktig utveckling av höftleden och ger förr eller senare upphov till broskförslitningar i leden varför benpålagringar snart uppstår. Arvsgången är polygen, vilket innebär att många gener samverkar för att defekten skall uppstå. I avelsarbetet måste då hänsyn tas till *hela* släktbilden och på förekomsten av HD i hela familjen. Ett faktum som i hög grad försvåras genom att avel ofta sker med utländska täckhundar och importer där HD-förekomsten i släktleden är oklara.

Fr.o.m. 2000-01-01 tillämpas en HD-gradering som är anpassad till det internationella avläsningssystemet vilket underlättar en jämförelse av resultaten i olika länder. Gradering: A = Normala höftleder, B = Normala höftleder, C = Lindrig dysplasi, D = Måttlig dysplasi, E = Högradig dysplasi.

HD-resultaten registreras centralt i SKK och hunden skall vara ID-märkt och minst 12 månader gammal för att resultatet skall bli officiellt. Alpenländische dachsbracke har inte anslutits till SKKs hälsoprogram eftersom HD ännu inte är något problem i rasen, men i klubbens riktlinjer för avel skall föräldradjuren vara HD-fria (A eller B).

HD-läget september 2007

Sverige: Av 36 hundar i röntgenbar ålder är endast 8 undersökta (22,2%) - grad A 5 och grad B 3 (Avelsdata).

Norge: Av 61 hundar i röntgenbar ålder är 14 röntgade (23%) – grad A 11, grad B 2 och grad C 1 (DogWeb).

Danmark: Av 26 registrerade hundar är ingen HD-röntgad (Hundeweb).

Tyskland: 234 hundar är röntgade - frei 118, grenzfall 78, leicht 30, mittel 7 och schwer 1 hund = 16% HD-belastade (Jahresbericht 2000). HD-felen varierar mellan 16-18%. Till avel används oftast hundar som är HD-frei och grenzfall och principiellt paras grenzfall med HD-frei. Men även HD-leicht kan förekomma i aveln, men ses då som en genetisk reserv och de hundarna har andra värdefulla egenskaper man vill tillvarata.

Österrike: Någon HD-statistik finns inte att tillgå men flera avelshundar har dock känd HD-status.

I länder som Tjeckien, Slovenien, Slovakien och Polen förekommer inga HD-krav inför avel.

Mål

- ◆ Inom 10 år öka andelen HD-röntgade hundar till ca 50% av de registrerade.
- ◆ Sträva efter en så låg andel HD-belastade djur som möjligt i populationen.

Strategi

- ◆ Kontinuerlig uppföljning och ökad information om HD-situationen i rasen.
- ◆ Verka för att HD-belastade individer inte används i avel.
- ◆ I avel undvika kombinationer mellan föräldradjur med HD grad B.

ÖVRIGA DEFEKTER OCH SJUKDOMAR

Av enkätsvaren samt i Agrias statistik framgår att en individ drabbats av atopisk dermatit men i övrigt har ännu inga defekter eller sjukdomar framkommit.

MENTALITET

Till temperamentet skall rasen vara orädd, lugn och arbetsvillig. Den är en utpräglad jakthund och hålles endast för arbetsändamål. Inomhus utmärker sig rasen genom sitt lugn och vänlighet gentemot familjemedlemmar. Men husses ryggsäck eller en vilt del kan utmana deras vaksamhet och försvarslust. (Verein Dachsbracke)

Enligt rasstandardens skall "uttrycket vara klokt och vänligt. Temperamentet skall vara oförskräckt". *Vekt temperament är ett diskvalificerande fel.*

Enkät 2003: De flesta är nöjda med rasen som innehund och anser den ganska lättlärd och lydig. Den är inte särskilt skällig och flertalet är inte överdrivet vaktiga.

Mot främmande personer är de flesta reserverade, ingen visar dock aggressivitet.

I nya miljöer och ovana situationer förekommer hela skalan från rädsla, som dock kan övervinnas, till lugna och avvaktande som är det vanligaste.

Mot andra hundar upplevs rasen oftast öppen och vänlig, kan vara något reserverad men inte skygg och utan aggressivitet.

Av **domarkritiker** åren 2000-2006 framgår några anmärkningar (5-6%) på bristande tillgänglighet, vekhet och i ett fall bett. Det måste anses som ett uppfödaransvar att till avel endast använda mentalt sunda individer. Under 2007 förekommer inga anmärkningar.

Ingen hund har prövats på "Mentalbeskrivning Hund" (MH) vilket torde vara svårt att förmå hundägarna till. Vi får anta, att de hundar som gör bra prestationer på jaktprov (spår- & drevprov) också uppfyller de mentala krav man kan ställa på rasen.

Mål

- ◆ Värna om mentala rasegenskaper som gör att hunden fungerar bra socialt och jaktligt.

Strategi

- ◆ Genom enkätsvar få en bättre kunskap om hur rasen fungerar socialt och jaktligt och utifrån enkätsvaren informera hundägarna om vad som är bra eller dåligt och vad som ev. måste beaktas i avelsarbetet.
- ◆ I samråd med hundägarna diskutera fram vilka egenskaper vi önskar på rasen utifrån raskaraktär och rasstandard.

FUNKTION

Alpenländische Dachsbracke utmärker sig som en liten schweisshund med tilltagande popularitet. Den används inte enbart på spårarbete utan även som drivande hund på räv och hare. Huvuduppgiften är till övervägande del arbetet på allt klövvilt efter skottet. På sårat vilt skall en väl förd och tränad dachsbracke, liksom alla schweisshundar, arbeta lugnt och säkert. Det grundläggande här är den långa spår linan och den gamla "Hirschmannskolan". Måste hunden släppas på ett flyende skadat vilt skall den snabbt följa efter med skall (hetzlauf) för att ställa viltet med kraftigt skall tills hundföraren kan avfånga viltet. Den stora fördelen med rasen är det säkra spår-, hets- och ståndskallet så att föraren vid varje tillfälle kan höra jaktens förlopp och anpassa sig därefter.

De prestationer som framgått av arbetsproven på naturliga spår gjorde att rasen för över 50 år sedan blev erkänd som den tredje schweisshundrasen jämte hannoveransk och bayersk viltspårhund, såväl i Österrike som i Tyskland.

Ytterligare ett arbetsområde är drevjakten, som kräver jaktpassion, spårtrohet, spårvilja och bra näsa hos hunden. Här skall en dachsbracke på förarens kommando ivrigt och systematiskt söka vilt och med ett kraftigt drevskall förfölja det för att slutligen driva det mot jägaren. Det är varken en planlös, vild hetsjakt eller ihållande och vidsträckt över alltför stora ytor.

Genom rasens vilt- och rovdjursskärpa kan man lätt uppfostra den till apportering av litet hårvilt samt fågel, framför allt vattenapportering på and gör denna lilla kämpe gärna och passionerat.
(Ur Verein Dachsbrackes informationsskrift)

Förtydligande till ovan: Injagning görs på hare och räv och drevproven sker också på dessa viltslag. I Tjeckien och Tyskland utförs provverksamhet även på vildsvin. Senare används dock rasen på alla viltslag i praktisk jakt, alltså även rådjur, hjort och vildsvin.

I Sverige används alpenländische dachsbracke huvudsakligen som kortdrivande hund på allt vilt och som eftersökshund på skadat klövvilt men även som led-/bandhund. Eftersom vissa individer tycks ha tillräckligt mod brukas den även till jakt på vildsvin här liksom på kontinenten. Det är ännu för tidigt att säga något om huruvida hundens arbete på färska, friska klövviltspår är en nackdel för dess arbete som eftersökshund på äldre spår av klövvilt. Vissa hävdar att det då blir ett hetsigt och okoncentrerat spårarbete på eftersöken. Genom en dialog med hundägarna och enkätsvar kan vi så småningom få klarhet i hur rasen fungerar på både och.

Enkät 2003: De flesta har skaffat rasen för jaktliga ändamål, i huvudsak till eftersök och som drivande, men även som sällskap. Rasen har sedan också använts mest som drivande hund, för eftersök och spårarbete. Flertalet var nöjda med rasen som eftersöks-/jakthund och tycker till och med att den överträffar förväntningarna. Några tycker dock att den till viss del motsvarar förväntningarna och då är det jaktförmågan och skallet man vill förbättra. Knappt 3/4 kan tänka sig att köpa en ny dachsbracke och drygt 1/4 skulle välja en annan ras.

Provverksamhet

42% (17 individer) av populationen har startat på viltspårprov, totalt 72 prov sedan 2002. Detta har hitintills resulterat i 6 viltspårchampionat (SVCH) och 5 jaktchampionat (SJCH).

Prisfördelningen per klass:	1:a pris	2:a pris	3:e pris	0 pris
Anlagsklass, 17 prov	17 godk.			
Öppen klass, 48 prov	35	4	1	8
Elitklass, 7 prov	5	1	-	1

Ett förslag till drevprovsregler har utarbetats 2007 och skall praktiseras. Efter en utvärdering skall ansökan ske till SKK för att få provet fastställt som ett officiellt prov.

Mål

- ◆ Avelsdjurens meriter skall innehålla pris från både spårprov och drevprov.
- ◆ Bevara rasen som en mångsidig jakthund och utveckla jaktegenskaperna.

Strategi

- ◆ Färdigställa och utvärdera provregler för drevprov anpassat för en kortdrivande hund.
- ◆ Verka för att så många olika individer som möjligt provas på spår- och drevprov vilket ger kunskap om vilka egenskaper som ev. behöver förbättras.
- ◆ Genom en standardiserad enkät få kompletterande kunskap om rasens funktion under praktisk jakt.
- ◆ Uppmuntra till att fler hundägare skickar in eftersöksrapporter.

EXTERIÖR

Enligt rasstandarden (FCI-standard nr 254 1996-06-18) skall alpenländische dachsbracke vara en lågställd jakthund med robust, kraftig kroppsbyggnad och ha fast muskulatur. Pälsen består av mycket tät, kraftig och väl åtliggande täckhår och tjock underull (utterliknande). Idealfärgen är mörkt hjortröd med eller utan svarta stickelhår eller svart med roströda (rödbruna) tan-tecken (tyskans Vieräugel). Förhållandet mellan mankhöjd och kroppslängd skall vara 2:3 och mellan skalle och nosparti 10:9. Mankhöjden är mellan 34-42 cm - idealhöjd hanar 37-38 cm, tikar 36-37 cm. Förhållandet idealhöjd – kroppslängd skall då vara: 36 : 54 cm; 37 : 55,5 cm; 38 : 57 cm.

Det kontinentala systemet för bedömning av exteriören är ett s.k. Formbewertung vilket närmast kan jämföras med en exteriörbeskrivning, alltså en mer detaljerad genomgång och bedömning av hunden i förhållande till FCI-standarden. Ett poängsystem används och totalsumman avgör om hunden bedöms vara vorzüglich, sehr gut, gut, genügend eller ungenügend. Formbewertung utförs när hunden är minst 15 månader gammal och sker endast en gång under dess liv. För avelsbruk krävs att hunden är vorzüglich eller sehr gut.

Vid fyra tillfällen har tyska domare inbjudits till Norge eller Sverige för att bl.a. genomföra Formbewertung varvid 31 hundar har beskrivits hittills

2001: Björköby, Småland	12 st (8 svenska, 4 norska)
2004: Stordal, Norge	6 st (1 svensk, 5 norska)
2006: Örje, Norge	7 st (4 svenska, 3 norska)
2007: Koppang, Norge	6 st (2 svenska, 4 norska)

Man har fått ett gott intryck av hundarnas exteriör och resultaten har blivit 6 vorzüglich, 20 sehr gut, 3 gut och 2 ungenügend. 60% av de inmätta hundarna ligger utanför idealhöjden (vanligast är under idealet) men endast 1 under den tillåtna.

De fel som oftast förekommer är mer eller mindre utåtvridna framtassar (fransyska), krokiga (knick) framben, genomtramp och öppna tassar.

Den 7 juni 1998 ställdes den första svenskregistrerade hunden ut och sedan dess har totalt 19 av 45 registrerade individer (42%) deltagit vid 95 utställningstillfällen (5,0 utst/hund). 13 st (68% !) av de utställda individerna har någon gång erhållit ck, cert eller cacib. De vanligaste anmärkningarna enligt domarkritiker åren 2000-2007 är: Fransysk, ej raka framben, trång bak, hastrång, öppna vinklar bak, kort och/eller sluttande kors, överbyggd, underställd. Före 2006 är över hälften mätta till under idealstorlek.

Obligatorisk mätning är begärd under 2006-2007 och hittills har 28 mätresultat utförts på 8 individer – 4 inom idealstorlek, 2 under och 2 över idealstorlek dock ingen utanför tillåten mankhöjd.

Med anledning av den smala avelsbasen kan inte alltför stor vikt läggas vid exteriöra detaljer. I första hand måste friska och funktionsdugliga hundar prioriteras i avelsarbetet.

Mål

- ◆ Sträva efter en funktionell exteriör inom tillåten storlek och gällande rasstandard.
- ◆ Motverka exteriöra ytterligheter.

Strategi

- ◆ Ej tillåta avel på hundar under- eller överstigande tillåten mankhöjd.
- ◆ Undvika avel på hundar med krokiga framben och/eller som är starkt fransyska.

I september 2007

Granskad och fastställd av SKK/AK (protokoll 3/2008 § 97)